

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. P. (P.)**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 12 maja 2021 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K (...),

utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego R.P. wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K (...), wnioskodawca został uznany za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyroki ten został zaskarżony apelacją obrońcy, w której podniesiono zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 185a § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa (...), utrzymał w mocy powyższe orzeczenie.

W dniu 12 marca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne już pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym wniósł o wznowienie postępowania w sprawie. W uzasadnieniu wniosku podniósł istnienie okoliczności mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania w jego sprawie. Skazany wskazał, że w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 § 1 pkt 9 i 11 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia,

ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do problematyki bezwzględnych przyczyn odwoławczych, trzeba wskazać, że była ona już przedmiotem badania Sądu Najwyższego i postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. IV KO 46/20, stwierdzono brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych nowych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowienia postępowania – na wniosek lub z urzędu.

Następnie, w wyniku złożenia przez skazanego R. P. kolejnego wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 r., sygn. akt IV KO 100/20 odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności - wskazując, że problematyka bezwzględnych przyczyn odwoławczych była już przez Sąd Najwyższy badana w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV KO 46/20.

W złożonym w niniejszym postępowaniu wniosku skazany nie powołuje się na żadne nowe okoliczności, a powoływane bezwzględne przesłanki odwoławcze były już przedmiotem analiz Sądu Najwyższego we wskazanych postanowieniach z dnia 20 sierpnia 2020 r. oraz 23 listopada 2020 r.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i na mocy art. 545 § 3 k.p.k. odmówił jego przyjęcia.